

Пъпа на вятъра,
камбаните и
циганите. Люлка
на три
български
начала -
поезия, текстил
и бунтарство.
Ром съм.

Лирическият субект на Чапразов се чувства приобщен към българите. Ала заявява с гордост „Дром съм“ - не иска да заличи своята етническа принадлежност. Напротив. Гордее се с нея. Докато други се срамуват - не признават ромския си произход. Смятат го за унижителен. И все пак най-верният портрет на себе си и на своите съплеменници Чапразов е направил в уводното стихотворение в проза „Няма ни“, което е един „вик от дълбините“: да се просветят непросветените, да се събудят заспалите, да се осветят несвестните, да се стресне светът. Защото цял един етнос липсва от географската карта, от историята и културата. Забравили са го онези „дето пишат. Но не и дето правят. Те помнят. И гласовете, и ръцете, и имената ни... Знаят махалите ни... Определи гръб в края. Там свършва градът. Започва пътят към другите. Ром.“ Написано в неговия тревожен, задъхан, лапидарен стил - без нито едно прилагателно, без нито една излишна дума, то е молба за човешко общуване.

Ромите гледат с отворени очи към другите, но дали *другите* гледат към тях? В това отношение е показателна и поезията на Георги Парушев и особено стихотворенията му „Изповед пред слънцето“ и „Предизвикан отговор“. Както „Попътен билет“ и „Номадска кръв“, те отразяват страданието на поета, предизвикано от неравностойния социален статус на циганина. Това е *драмата* на един духовно фин човек, дълбок и дискретен, чиято лирика се отличава със своята иносказателност и оригинална метафоричност. Една метафоричност, която не крещи и не се натрапва - просто е същност на неговото мислене. Не е пищна, не е орнаментална и въпреки че всяка дума е образ, тук няма струпване на образи. Тя е резултат на една поетическа култура, която е канализирала първичните стихии, преосмислила ги е и ги е извисила. Въпреки обидата от „наследствената вина“:

Аз съм разпиляна участ,